

ในโรงนาแห่งหนึ่งที่มีหนูอาศัยอยู่เป็นจำนวนมาก และที่นี่ยังมีเจ้าแมวแก่จอมโหดตัวหนึ่งที่คอยไล่จับหนูกินตามอำเภอใจ

เวลาผ่านไปวันแล้ววันเล่า แมวโหดตัวนี้ก็แก่ตัวลง เริ่มไม่มีเรี่ยวแรงเหลือพอจะวิ่งไล่จับหนูอีก เจ้าแมวแก่จึงครุ่นคิดหาวิธีจับหนูกินโดยไม่ต้องออกแรง

วันหนึ่ง แมวเฒ่าเจ้าเล่ห์ได้เรียกหนูทั้งโรงนามาประชุมเพื่อขอสงวนสิทธิ์ ” หนูทั้งหลายนับแต่นี้ต่อไป ข้าสัญญาว่าจะเลิกไล่ตะครุบพวกเจ้ากินเสียที แต่ขอให้พวกเจ้าสำนึกบุญคุณที่ข้าไว้ชีวิต พวกเจ้าต้องเดินแถวเรียงหนึ่งผ่านหน้าข้าทั้งเช้าและเย็น พร้อมทั้งเอามือแตะไว้ที่หน้าผากแล้วก้มหัวต่ำๆเพื่อเป็นการแสดงความเคารพข้าด้วย ตกลงไหม ”

พวกหนูต่างดีใจกันยกใหญ่ที่จะไม่โดนจับกินอีกแล้ว พวกหนูรีบตกลงทำตามอย่างไม่สงสัย เมื่อถึงเวลา พวกหนูก็เดินแถวพร้อมทั้งทำความเคารพเจ้าแมว ซึ่งก็แกล้งนอนหมอบนิ่ง แต่ทันทีที่หนูตัวสุดท้ายเดินเกือบพ้นแมวไป เจ้าแมวแก่ก็ตะครุบจับกิน โดยที่หนูตัวอื่นไม่ทันสังเกตเห็นเพราะมัวแต่ก้มหัวต่ำ เจ้าแมวแก่จอมเจ้าเล่ห์ใช้วิธีนี้จับหนูกินเรื่อยมา

จนกระทั่งวันหนึ่งหนูสองตัวคือ โจอี้ กับ ปีเตอร์ สังเกตเห็นว่าจำนวนประชากรหนูลดลงทุกวัน ทั้งสองเริ่มสงสัยเจ้าแมวแก่จึงวางแผนเพื่อสืบหาความจริงเรื่องนี้ แผนการมีอยู่ว่า ต่อไปนี้การออกไปหาอาหารทุกครั้งให้หนูปีเตอร์ และโจอี้เป็นเดินตัวแรกและตัวสุดท้ายปิดท้ายขบวนเสมอ และตลอดการเดินทางหนูคู่หูทั้งสองก็จะตะโกนเรียกชื่อกันและกันอยู่เสมอ

ปีเตอร์ “โจอี้ นายเป็นยังงี้บ้าง”

ฝ่ายโจอี้ก็ร้องตอบ “ทุกอย่างเรียบร้อยปีเตอร์”

ทำเช่นนี้ก็จะรู้ว่าหนูทุกตัวยังอยู่ครบและปลอดภัยดี

ฝ่ายแมวแก่เจ้าเล่ห์เมื่อเจอวิธีแบบนี้เข้าก็ไม่สามารถหาช่องทางจับหนูกินได้

เพราะนอกจากจะคุมแถวแล้วใจอีกกับปีเตอร์ยังเตือนให้เหล่าหนูคอยระวังอย่าไว้วางใจแมวแก่อีกด้วย

เหตุการณ์เป็นเช่นนี้ไปหลายวันแมวแก่หัวโชนทนไม่ไหวเมื่อขบวนหนูเดินผ่านมาอีกครั้ง

แมวแก่ก็กระโดดเข้าตะปบขบวนหนูอย่างบ้าคลั่งแต่พวกหนูระวังตัวอยู่แล้วจึงวิ่งหนีลงรูได้ทุกตัว จากนั้นไม่นานเจ้าแมวแก่ก็อดตาย

และสองหนูคู่วางใจอีกกับปีเตอร์ ก็ได้รับการยกย่องเป็น

“อศวินหนูผู้กล้าหาญ” ของบรรดาหนูโรงงานตั้งแต่นั้นมา